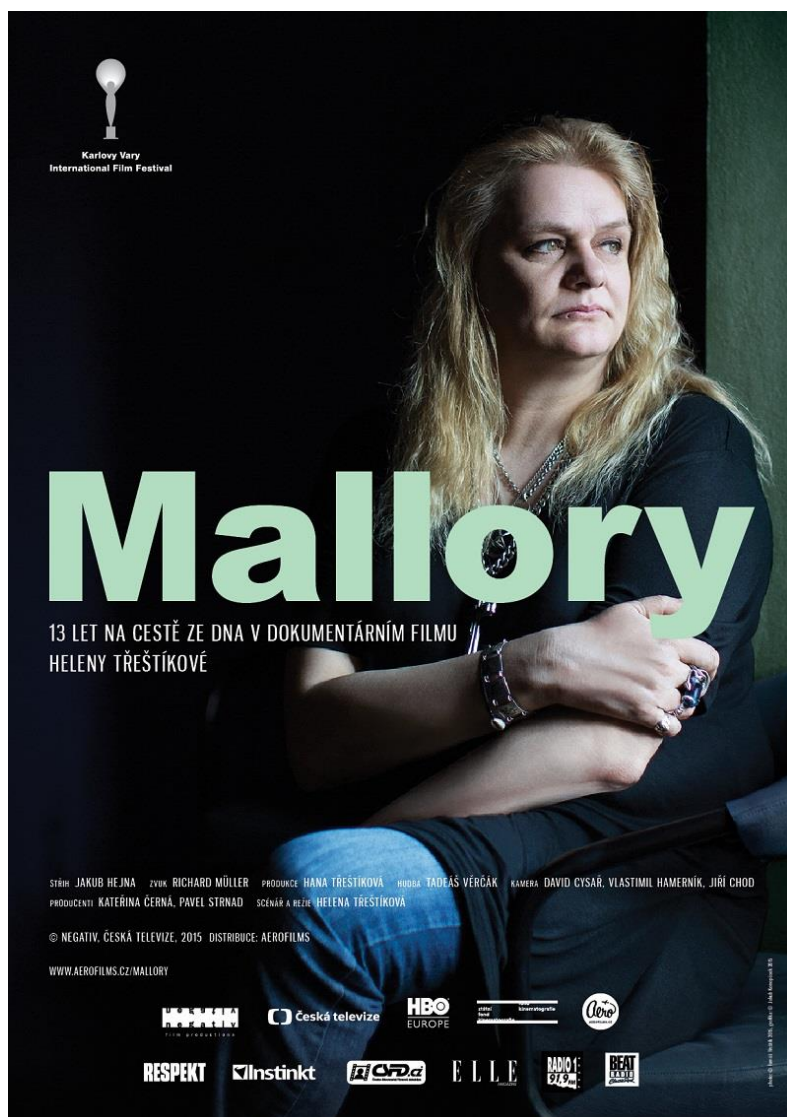

PRESS KIT

MALLORY

13 let na cestě ze dna
v dokumentárním filmu Heleny Třeštkové

www.aerofilms.cz/mallory

PR A TISKOVÝ SERVIS:

Martina Chvojka Reková, martina.rekova@4press.cz, +420 731 573 993

PRODUCENT: Negativ, www.negativ.cz, Ostrovní 30, Praha 1, office@negativ.cz

DISTRIBUTOR: Aerofilms, Jirečkova 1008/8, Praha 7, info@aerofilms.cz

PROGRAMACE: Anna Lísalová, anna@aerofilms.cz, +420 723 718 48

délka 101 minut
formát DCP
přístupnost bez omezení
obraz 1:1,85
zvuk 5.1
žánr dokumentární film
distributor Aerofilms
trailer <https://youtu.be/3G8g-2dbkYY>
premiéra 23. 7. 2015

scénář a režie Helena Třeštková
producent Negativ - Kateřina Černá, Pavel Strnad
koproducent Česká televize, Filmové centrum - Helena Uldrichová, Ivana Pauerová

střih Jakub Hejna
kamera Miroslav Souček, Vlastimil Hamerník, Robert Novák, David Cysař, Jiří Chod, Jakub Hejna
zvukový design Richard Müller
dramaturg Jan Gogola ml., Michael Třeštík
hudba Tadeáš Věrčák
podpora Státní fond kinematografie
ve spolupráci s HBO

mediální partneři
Rádio Beat, Respekt, Instinkt, Csfed.cz, Elle, Rádio 1

SYNOPSIS

13 let na cestě ze dna v dokumentárním filmu Heleny Třeštkové

Po unikátních časosběrných dokumentech Marcela, René a Katka přichází dokumentaristka Helena Třeštková s novým filmem, v němž 13 let sleduje hlavní hrdinku Mallory, která se po těžkých životních peripetích odhodlaně snaží vrátit do běžného života.

S Mallory se život nemazlil, ona se však po porodu syna dokázala vymanit z drogové závislosti a zvládla i období, kdy se ocitla s dítětem na ulici a žila jako bezdomovec. Mallory dnes na střední odborné škole studuje obor Sociální činnost a své uplatnění nakonec našla v pomoci těm, jejichž životy zná nejlépe – lidem na okraji společnosti. Film Mallory je tak kromě jiného filmem o naději, že každý má šanci změnit svůj život.

O FILMU

Dokumentaristka Helena Třeštíková dokončila po třinácti letech další ze svých dokumentů natočených **časověnou metodou**. V minulosti už zachytila dramatické životní osudy postav ve filmech Marcela, René nebo Katka, v nichž sledovala většinou životní propady a často neřešitelné situace, nebo až nerada, přímo strmé pády na dno. **Ve svém novém filmu Mallory** se režisérce Třeštíkové podařilo **zachytit odhodlanou snahu hrdinky, která se po těžkých životních peripetiích včetně života na ulici snaží odrazit ode dna a pomalu se vrací do běžného života**. Film Mallory je filmem o naději, že každý má šanci změnit svůj život. **Premiéra se uskuteční v rámci 50. ročníku Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary**. Festival uvede dokument Heleny Třeštíkové **v Soutěži dokumentárních filmů**.

S Mallory se život nemazlil, ona se však po porodu syna dokázala vymanit z drogové závislosti a zvládla i období, kdy se ocitla s dítětem na ulici a žila jako bezdomovec. Mallory dnes na střední odborné škole studuje obor Sociální činnost a své uplatnění nakonec našla v pomoci těm, jejichž životy zná nejlépe – lidem na okraji společnosti. Dokument se dotýká řady celospolečenských témat, jako například **dostupnosti sociálního bydlení, prevence proti drogám, ale také resocializace lidí, kteří se snaží získat nové postavení ve společnosti**. Ve spolupráci s **Platformou pro sociální bydlení**, neziskovou organizací **Sananim** a poskytovatelem sociálních služeb **Asistence** chystají tvůrci filmu panelovou diskusi, v plánu jsou i školní projekce.

Režisérka **Helena Třeštíková se s Mallory setkala poprvé v roce 2002** v rámci filmového cyklu o drogách na téma Ženy a drogy, ve kterém byla Mallory příkladem matky, jež přestala po narození dítěte fetovat. A Mallory tehdy s drogami opravdu ze dne na den skoncovala, přestože její tehdejší život po návratu z komunity pro matky s dětmi a chráněného bydlení v pražském Sananimu byl skutečným zápasem o přežití. Třeštíkovou tehdy zaujala svou bezprostředností a především schopností jasně formulovat své myšlenky a pocity. Režisérka se ji tak rozhodla sledovat s kamerou, nejprve na vlastní pěst, **později s podporou producentů Negativu Kateřiny Černé a Pavla Strnada**. Mallory, která v tu dobu bydlela se svým tehdejším přítelem, zůstala náhle po období hádek a konfliktů bez střechy nad hlavou. Pracovala jako barmanka, ale protože byla nucena přebývat v autě, musela se na čas od svého syna odloučit a právě tehdy začal její další boj – boj s úřady o bydlení. *„Návrat do společnosti byl drsný. Když jsem se naučila zvládat chutě a stres při výchově dítěte, dávat každodennímu dni správný rytmus, narazila jsem na spoustu překážek a nedůvěru okolí. Pokud chceš sociální byt, musíš mít stálý příjem ze zaměstnání, což je s malým dítětem bez střechy nad hlavou nereálné. Poslední kapkou byl pokus získat holobyt v komplexu pro neplatiče, kámen úrazu byl totiž v tom, že jsem nebyla neplatič,“ popisuje Mallory svůj nekonečný boj s úřady*. Nakonec si Mallory pronajala soukromý byt, stál ji sice celou výplatu, ale syn se k ní mohl vrátit. V roce 2012 začala Mallory studovat střední školu se zaměřením na sociální práce a po praxi, kdy se věnovala lidem s tělesným postižením z Jedličkova ústavu, působí dnes jako dobrovolnice ve sdružení Asistence. Ve vzdělání chce pokračovat na vyšší odborné škole a svou činnost v sociální oblasti rozšířila i v rámci školní praxe, ať už se jednalo o práci se seniory, dětmi v nízkoprahovém denním centru, či práci terénní pracovnice mezi bezdomovci.

„Období, kdy žila Mallory na ulici, bylo velmi dramatické. Vídaly jsme se poměrně často, situace se dost měnila, chtěli jsme zachytit bod zlomu. Nevěřila jsem, že jednání s úřady je tak frustrující a bude trvat tak dlouho. Příznačné je, že si musela pomoci sama,“ říká dokumentaristka Helena Třeštíková. O své hrdince mluví jako o bojovnici, na které si cení právě schopnosti bojovat. Třeštíková přiznává, že míra toho, co natočit a co zveřejnit, je u tohoto typu příběhů jedním z nejtvrdějších dokumentaristických oříšků, které pořád řeší. *„Co ve filmu ještě ukázat a co ne, jak daleko do soukromí hrdinů zajít, na to neexistuje návod, vždy jde o konkrétní situaci, člověka a souvislosti. A taky dokumentaristovo svědomí,“ říká Třeštíková*. *„Nikdy jsem nelitovala rozhodnutí jít do natáčení a dnes i věřím, že tento dokument může být kompasem pro ty, kteří stojí na rozcestí. Bojujte, nikdo to za vás neudělá,“ dodává Mallory*, která se dnes podle svých slov snaží především přežít synkovu pubertu a dodělat školu.

Film vznikl v koprodukcii společnosti **Negativ** a **České televize** s podporou **Státního fondu kinematografie** a ve spolupráci s **HBO**. Distributorem filmu je **Aerofilms**. V kinech bude film k vidění **od 23. července** tohoto roku.

ROZHOVOR S REŽISÉRKOU HELENOU TŘEŠTÍKOVOU

Jak došlo k tomu, že jste začala natáčet příběh Mallory?

S Mallory jsme se setkaly v roce 2002 v chráněném bydlení v Sananimu. Tehdy jsem se zapojila do cyklu filmů o drogách a mé téma bylo „Ženy a drogy“. Ve filmu měl být uveden příklad matky, která přestala po narození dítěte fetovat. Doktorka Ilona Preslová ze Sananimu, která byla odbornou poradkyní filmu, mi dala kontakt na Mallory – a bylo...

Mallory se stala jednou z několika hrdinek filmu. Hned od prvního momentu mě zaujala svou bezprostředností a schopností jasně formulovat. Rozhodla jsem se, že bych ji zkusila sledovat dál a ona souhlasila. Asi rok jsme ještě sem tam něco natočily, ale pak jsme měly trochu pauzu – nebyly finance. Pak se ale do filmu zapojila producentská společnost Negativ a díky ní jsme mohly v natáčení pokračovat.

Vy jste člověk, který vždy věřil, že se situace vašich hrdinů – Marcely, Reného nebo Katky – zlepší. Většinou jste však sledovala pád na dno. V případě Mallory se vývoj obrátil a zdá se, že váš film má šťastný konec...

O happy endu se dá mluvit v případě fabulovaných příběhů. Já vím, že život je nevyzpytatelný a nikdy nemůžeme říci, že něco definitivně dobře dopadlo. Mallory je ale žena bojovnice a dá se věřit, že přestože se ne vždy vše podaří, bude stále bojovat o to, aby se tak stalo. Toho si na ní cením – schopnosti bojovat.

Přesto jste s Mallory prožila řadu dramatických událostí. Byly i takové, kdy jste si říkala, že se situace s Mallory nikdy nezlepší? Například když žila na ulici? A jak vnímáte chování úřadů k Mallory, které se nepodařilo úřady přimět jí pomoci?

Období, kdy Mallory žila v autě na ulici, bylo dost dramatické. Vídaly jsme se poměrně často, protože situace se dost měnila a chtěli jsme zachytit bod zlomu. Nevěřila jsem, že jednání s úřady je tak frustrující a že bude trvat tak dlouho, než Mallory bude zase bydlet. Docela příznačné je, že si musela nakonec pomoci sama. Sama si našla byt i práci.

Mallory zároveň prošla několika organizacemi, jak velkou úlohu podle vás hrají organizace typu Sananim v pomoci lidem, kteří se ocitnou v nouzi?

Sociální práce v terénu vůbec není snadná a ne každý se pro ni hodí. Věřím organizacím typu Sananim. Tam jsem potkala lidi, kteří svou práci berou jako poslání. To je ohromně oživující pocit, setkat se s lidmi, kteří jsou zaujatí, aktivní a nepočítají moc co za to. A zrovna těm bych platila opravdu hodně, protože bez nich by se nám žilo o dost hůř.

Kdo ještě podle vás může lidem, kteří se například ocitnou v nouzi, pomoci? Je to rodina nebo škola?

Rodina pomůže, pokud je funkční. Mallory odešla z domova poměrně brzy. Vždycky byla

nonkonformní a protestující člověk a tam je referenční skupinou spíš parta, ve které se takový člověk pohybuje. A pak můžou pomoci lidé, kteří vstoupí do života náhodně. V případě Mallory jí přinesl osud, jak sama říká, do cesty herce Jiřího Bartošku. Ten ji potkal v době, kdy jako těhotná narkomanka žebrela na Karlově mostě. Bartoška se u ní zastavil, vyslechl si její příběh, dal jí dva tisíce (nejvíce, co jí kdy kdo za dobu jejího žebření dal) a dlouze si s ní povídal. To bylo nejdůležitější! Přesvědčoval ji, že musí po narození dítěte přestat fetovat. Mallory ten rozhovor považuje za blesk, který ji osvětlil a přiměl k definitivnímu rozhodnutí skončit po patnácti letech s drogami. Mallory mi o tomto, pro ni zásadním příběhu vyprávěla a já váhala, zda to do filmu zařadit. Ale Jiří Bartoška jí pak pomohl ještě jednou a mně bylo jasné, že je to „osudový muž“ Malloryina života a že ve filmu nesmí chybět. Téma upřímné, nenápadné a nespekulativní pomoci považuji za ohromně důležité.

V souvislosti s filmem Mallory plánujete debatu o sociálním bydlení, s Asistencí při Jedličkově ústavu pak výzvu k novým dobrovolníkům na pomoc handicapovaným lidem, debatu chcete otevřít i s odborníky ze Sananimu. Je podle vás i v tomto síla dokumentů – otevřít debatu nebo dokonce „vychovávat“?

Byla bych moc ráda, kdyby film pomohl v debatě o nedostatku sociálního bydlení, o dobrovolnictví i protidrogové prevenci.

Mám radost, když moje filmy otevírají debatu. U filmu Katka jsem zaznamenala už spousty pozitivních reakcí zejména od žáků, kterým je film promítán ve školách v rámci protidrogové osvěty. „Vychovávat“ bych si netroufla.

Co řekla Mallory, když film viděla poprvé? Co vlastně říkají vaši hrdinové na vaše filmy? Snaží se něco měnit? Dokážete jim vyhovět? Možná je těžké najít míru toho, co ještě ukázat a co váš hrdina nebo divák snese?

Mallory si po filmu musela dát panáka. Když se vzpamatovala ze zhlédnutí třinácti let svého života, měla několik připomínek a žádostí o úpravu. Ty jsme akceptovali a ještě i dotočili kus doplňující výpovědi.

Míra toho, co natočit a co pak zveřejnit, jak daleko jít, je jedním z nejtvrdějších dokumentaristických oříšků, který pořád řeším. Není na to návod, vždy jde o konkrétní situaci a konkrétního člověka a všechny souvislosti. A taky dokumentaristovo svědomí...

Časoběrné dokumenty točíte léta. Jak to probíhá v praxi? Nemůžete přece u všeho celá ta léta být. Ozývala se vám Mallory například sama, kdy máte s kamerou přijet?

Časoběrné filmy dělám už dlouho, rozhodla jsem se pro ně dobrovolně a pořád mě to hrozně baví. Se svými protagonisty jsem v kontaktu, občas volám já jim, občas oni mně. Spousty zajímavých situací prosvihnu, a občas se něco podaří zachytit. To je radost.

Mallory se někdy ozývala sama, a když se nedovolala, nechávala zprávy na záznamníku. Ty jsme pak ve filmu několikrát použili.

Máte ještě „v šuplíku“ nějaké další hrdiny a jejich příběhy? Na čem v tuhle chvíli pracujete? Stále se pracuje na cyklu „Manželské etudy“, sleduju další osudy Reného a několik dalších příběhů.

ROZHOVOR S MALLORY

Režisérka Helena Třeštíková říká, že váš příběh je sice dramatický, ale je příkladem toho, že když se chce, tak lze změnit téměř cokoliv. Můžete to potvrdit, nebo to nevidíte tak černobíle? Popravdě to vidím stejně, i když bych dodala, že vše je postavené na vůli dotyčného člověka připravit se na střety ze strany lidí, pro které jste pořád jenom fetka, ač abstinující, ze strany úřadů a institucí, které jsou ne vždy vstřícné, na rány osudu, které člověk neumí předvídat. Zvyknout si na fakt, že máte před sebou každodenní boj sama se sebou a že nesmíte polevit.

Souhlasila jste s natáčením hned a nelitovala jste někdy toho rozhodnutí?

Samozřejmě že mne to v první chvíli zaskočilo, proč zrovna já? Po krátkém rozhovoru s Helenou jsem však dospěla k názoru, že do toho chci rozhodně jít, a tohoto rozhodnutí jsem nikdy nelitovala, proč taky, vždyť ten dokument může spouštět lidi, kteří stojí na rozcestí či už se vydali na novou cestu, pomoci, být jim jakýmsi kompasem ve chvíli, kdy budou váhat a pochybovat o své síle dotáhnout vše do konce.

Jste prý ojedinelým případem matky, která se poddala drogám, ale hned po porodu nastoupila na cestu odvykání, prošla programem Sananimu pro závislé matky s dětmi a dodnes je čistá. Kde jsi v sobě našla sílu? Existuje v tomto směru nějaká rada pro mámy, nastávající mámy nebo i otce, kteří se potýkají s nějakými závislostmi a chtěli by s nimi skoncovat?

Tak nemyslím si, že jsem první nebo jediná matka, která se odléčila a je dodnes čistá. Ale myslím si, že jsem byla pro všechny ze Sananimu trochu tvrdým oříškem. Ženská, která se rozhodne po dvaceti letech léčit, je dost nejistá sázka do loterie. Což pro mne byla tak trochu výzva. Nestavěla jsem svoji abstinenci na synovi, ale na sobě... pokud budu čistá já, bude v pohodě i můj syn. A co se hnacího motoru týče? Narodila jsem se ve znamení Berana, takže jsem tvrdohlavá, a co víc, mám sklony k pýše a v tuhle chvíli jsem ji využila ve svůj prospěch. A rada pro ty, kdo se potýkají se závislostí? Snad jen tolik, že si člověk nikdy nesmí nalhávat, že to zvládne sám, nesmí se bát přiznat slabost a klopýtnutí, musí mluvit o tom, co v něm opravdu je, a ne říkat, co si myslí, že chtějí slyšet skupina a terapeuti. A především neusnout na vavřínech, když dokončí léčbu, ty pravé zkoušky čekají venku, v reálném životě... a popravdě nikdo na vás nečeká s otevřenou náručí a zametenou cestičkou...

Ve filmu vzpomínáte na dávné setkání s Jiřím Bartoškou na Karlově mostě... Jakou sehrál ve vašem životě roli?

Jo, na to se nedá zapomenout, bylo to jednou v noci, procházela jsem Karlův most jako každý večer a somrovala jsem od kolemjdoucích peníze na jídlo, na ubytovnu, na drogy. Byla jsem už tehdy tak v sedmém měsíci. Zprvu jsem si myslela, že je to nějaký podroušený turista, neboť jeho krok byl poměrně rozevlátý, ale když jsem přišla blíž, zjistila jsem, že je to pan Bartoška. Zastavila jsem ho a požádala o nějaké peníze. Ptal se mě, na co je chci. Tak jsem mu ve zkratce pověděla svůj příběh. Začali jsme si spolu povídat, mluvil se mnou hezky, neodsuzoval mě a řekl mi, že pokud myslím svoje rozhodnutí vážně a opravdu hodlám svůj život změnit, ať se za ním, až vyabstínuju a odléčím se, zastavím, a pokud bude něco potřeba, pomůže mi a podpoří mě. Pak mi dal peníze (mnohem víc než pár drobných) a každý jsme šli svou cestou. Až dlouho poté jsem si vlastně uvědomila, jak stěžejní pro mne setkání s tímto úžasným člověkem bylo. Když jsem již ukončila doléčování a šla do azylového domu, jednou se mi ozval a pozval mě k sobě do kanceláře na pokec. Další rozmluva, která zamíchala mým životem. Díky jeho slovům, radám a podpoře v mém odhodlání dodělat si vzdělání v sociálním směru a dosáhnout naplnění svého plánu pomáhat ostatním, jsem začala studovat dálkově Evangelickou akademii.

Přestože jste se vymanila z drog, bylo těžké najít místo ve společnosti, v jeden okamžik jste skončila na ulici... Bydlela jste po ubytovnách, v autě, přesto jste ale pracovala, komunikovala s úřady a snažila se znovu začít bydlet se synem Kryštofem, který zatím musel pobývat v psychiatrické léčebně. Kde se stala chyba a proč se vám nepodařilo získat sociální bydlení?

Návrat do společnosti byl opravdu chvílemi drsný, v komunitě a doléčováku mě naučili zvládat chutě, stres při výchově dítěte, každodennímu pravidelnému rytmu, vždy tam byl někdo, komu jsem se mohla svěřit a kdo věděl, co mám za sebou... Venku v realitě to bylo bohužel jiné, spousta překážek, samota, nedůvěra okolí... veliké úsilí a minimální výsledek. Chceš sociální byt? Musíš mít stálý příjem ze zaměstnání... Jak si mohu sehnat zaměstnání s malým dítětem a bez střechy nad hlavou...?

Poslední kapkou byl pokus získat holobyt v komplexu pro neplatiče, kámen úrazu ovšem tkvěl ve faktu, že jsem nebyla neplatič. Prostě začarovaný kruh. Nakonec jsem si sehnala práci v baru a můj šéf mi nabídl byt hned vedle. Štěstí v podobě střechy nad hlavou, vykoupené nájmem ve výši mého platu. Takže z práce jsem chodila bez výplaty, jen s tím, co mi dali hosté v podobě dýšek za příjemnou obsluhu.

Co vám život na ulici vzal? Nebo vám něco i dal?

Co mi vzal? To se musím zamyslet... na to negativní se snadno zapomíná. A co mi dal? Nejspíš mě naučil, že pokud nepohnu zadkem, nikam se nepohnu a už vůbec ne dopředu, že mi nikdo zadarmo a bez vlastního přičinění nic nedá, že každá ta facka, kterou jsem při své cestě utržila, byla vlastně darem a posunem do nové etapy. Také mi ukázal meze, které už nikdy nehodlám překročit.

Když se člověk dívá na tento dokument, vidí, že jste nikdy neměla nouzi o muže a dlouhodobé vztahy, které občas končily dramaticky. Vybíráte si stále stejné typy mužů? Je pro vás důležité žít „ve dvou“?

Jóó, já a mužský, to je kapitola sama o sobě. Ano, nejspíše ano, vybírám si pořád stejné typy mužů, i když po každém krachu sama sobě přísahám, že příště to bude jiné. A co se týče důležitosti života ve „dvou“, důležitý je, ale ráda bych spíše život „ve třech“.

Každého určitě zaujme, že jste svými těžkými životními zkušenostmi nezahořkla, ale naopak jste se dala na cestu pomoci lidem, kteří se nacházejí v nouzi. Jak jste přišla na to, že byste mohla někomu pomáhat?

Napadlo mě to už ve fázi doléčování, chtěla jsem pomáhat – až si budu jistá sama sebou – jako ex-user terapeut závislým maminkám ve fázi doléčování, předat jim své zkušenosti. Tak nějak vrátit světu tu možnost vstát z popela. K uskutečnění svého plánu jsem si potřebovala dodělat vzdělání. A tak jsem začala navštěvovat Evangelickou akademii. Postupem času jsem zjistila, že míst v sociálním sektoru, kde je potřeba pomoci, je mnohem více, ať už se jedná o práci se seniory, či dětmi v nízkoprahovém denním centru, či o práci mezi bezdomovci.

Při studiu Sociální činnosti na Evangelické akademii jste působila na praxi u Asistence, která pomáhá lidem s tělesným postižením. Máte za sebou práci v Jedličkově ústavu a nakonec působil v této oblasti jako dobrovolnice. Co vám tato práce dává?

Tady není ani tak důležitý, co dává práce mně, jako to, co dávám já jí, a věřte, že je šílený zjistit, že člověk něco dá a tisíckrát víc dostane zpátky. Jak se zastydí sám před sebou se svými pidi problémy. Stala jsem se nohama a rukama těch lidí, díky tomu, že s nimi trávím čas, jim umožňuji být venku, dělat věci, co mají rádi, překonávat bariéry, které jim naše společnost svojí laxností a společenskou slepotou staví do cesty. Díky tzv. podpoře státu si nemohou pokaždé dovolit placeného asistenta a v tu chvíli nastupuje dobrovolník. A já jsem se v tom našla...

Jste člověk, který žije ze dne na den, nebo plánujete? Máte nějaké plány v tuhle chvíli?

Jak kdy a jak v čem, můj život mne naučil, že dlouhodobé plány jsou zapeklité, a já jsem člověk, který špatně snáší prohru. Řekla bych, že můj dlouhodobý plán je splnit spoustu těch krátkodobých... ☺ Teď je pro mne asi nejdůležitější přežít synkovu pubertu ☺ a dodělat školu. A ty ostatní plány se týkají spíše osobního života a ty nehodlám zveřejňovat... snad trochu z pověrčivosti.

Co byste vzkázala divákům tohoto dokumentu?

Asi bych jim vzkázala jen jedno... Věřte sami v sebe, i když věci kolem vás občas vypadají beznadějně... a bojujte, nikdo jiný to za vás neudělá.